

Modlitby otců

Zpravodaj č. 3

říjen 2009

S Mauricem ve škole Ducha Svatého

Na letošní setkání Modliteb otců v Moravské Třebové jsme pozvali také zakladatele a světového koordinátora jáhna Maurice Williamse, který se pravidelně účastní národních setkání na Slovensku. Jak k tomu došlo? Vloni na podzim byl Mirek hodně nadšený ze setkání MO ve slovenském Svitú. Telefonoval mi své dojmy, a tak jsem se ho zeptal, jestli si myslí, že bychom měli Maurice pozvat také na naše setkání. A Mirek řekl, že jo. Tak jsem to začal zařizovat. Na Slovensku je zvykem, že před setkáním Maurice navštěvuje skupinky přímo ve farnostech, a tak jsme si řekli, že to uděláme také tak. Pozvali jsme tedy Maurice na celý týden. Vzpomínám si, že když jsem to říkal Růžence (koordinátorce MM), tak se mě zeptala, co s ním budu celý týden dělat?

Všechno dopadlo dobře a řekl bych nad očekávání dobře. Celkem jsem s Mauricem strávil 4 dny a musím říct, že to pro mě byla škola Ducha Svatého a odevzdání se. Maurice přiletěl v neděli (17.5.) večer na letiště do Brna, kde jsme ho vyzvedli. Nevěděl nic o programu, který ho čeká, pouze si od Ivana ze Slovenska ověřil, že nám opravdu jde o Modlitby otců. Ivan mu to potvrdil, akorát o mě psal jako o Honzovi. Já jsem se zase v mailech podepisoval jako Jan. Maurice si myslel, že se jedná o dva muže, což jsem mu pak vysvětlil, že u nás často používáme více jmen či zdrobnělin, o přezdívkách ani nemluvě. Takže i toto musel Maurice odevzdat. Přiletěl s malým příručním zavazadlem (na týden), ve kterém měl i štolu. Dal jsem mu program na návštěvy farností (Nové Město na Moravě, Luka nad Jihlavou, Rožnov pod Radhoštěm, Moravská Třebová). Vždycky se jen zeptal: a co bude teď? Vše odevzdával a spolupracoval s Duchem Svatým.

U nás v kostele překládala manželka jednoho našeho otce – Lucka, učitelka angličtiny. Měla trému, chtěla dopředu vědět, o čem bude Maurice při kázání mluvit. Ale Maurice jí řekl: „Já nevím, o čem budu večer mluvit. Ale, nedělej si starosti, Duch Svatý bude říkat mě, co mám říkat já a tobě český překlad“. Všechno dobře dopadlo a Lucka překládala skvěle.

V úterý jsme se stavili v Janovicích u tety mé ženy. Je to dobrá a zbožná žena, která má velký soucit s trpícími. Zeptala se Maurice, jak vidí situaci ve světě ohledně víry, přitom její pohled byl v tomto směru dost pesimistický. Maurice jí řekl: „Nedělej si s tím starosti, to není naše věc. To je věc Ducha Svatého.“

V Janovicích jsem se pak setkali s poustevnicí – setrou Marií. Bylo pro mě velmi zajímavé tlumočit, s pomocí Gábinky (sestřenice mé ženy), rozhovor těchto dvou lidí, kteří mají tak blízko k Bohu. Jsou to těžko popsatelné dojmy. Marie se zmínila o jednom svatém, který říkal: „Ale Pane Bože proč sis vybral pro tento úkol zrovna mě, vždyť já k tomu nemám vůbec žádné schopnosti?“ a tento svatý uslyšel odpověď: „Kdybych našel někoho ještě víc neschopnějšího, vzal bych jeho“.

Cestou autem jsem se ptal Maurice jak je možné šířit Modlitby otců v naší zemi. Odpověď byla opět jednoznačná. Netlačit se do médií (televize, rozhlasu, novin), nedělat reklamu. Modlit se za to a čekat. Pán pak sám pošle ty lidi k nám. **My se modlíme a pak odpovídáme na to, co přijde.** To už jsme si s Mirkem měli sami možnost ověřit při šíření Modliteb otců v Čechách a na Moravě. Takhle to funguje. Obráceně to nefunguje.

Když jsem šel s Mauricem v neděli (24.5.) k autu, kterým ho Jarda odvážel zpět na brněnské letiště, říkal jsem mu, že musím do příště zlepšit svoji angličtinu a vnímal jsem to jako takový závazek. Ale Maurice odpověděl: „Nemusíš, Duch Svatý nám pošle překladatele.“

Když Maurice nasedl do auta, měl jsem slzy v očích. Věděl jsem, že mi jeho přítomnost bude chybět a bylo mi líto, že se s ním musím rozloučit. Z okna auta na mě ještě zavolal: „Jane, jestli tady zůstali ještě nějakí lidé, kteří potřebují požeňání, jsou tvoji.“

Ten den večer, když jsem u domu venčil psa, mi docvakla ještě jedna věc. Říkal jsem totiž Mauricemu, že jsem koordinátor MO, protože Pán Bůh nenašel nikoho méně schopného pro tuto práci u nás. A musím přiznat, že jsem to myslel z legrace. Ale v té chvíli mi to došlo, uvědomil jsem si najednou, že to tak opravdu je – jsem totiž starý tvrdohlavec a paličák, těžko by Pán Bůh mohl učit odevzdání se někomu paličatějšího než jsem já.

Honza

Maurice mluví o tom, jak vznikly Modlitby matek a Modlitby otců

V roce 1995 jsme s mojí ženou Sandrou byli na charismatické konferenci ve Walsinghamu. Bylo 5 hodin ráno, když se Sandra probudila. Ve své mysli uslyšela hlas, který jí říkal: „Vstaň a modli se za své děti“. Nejprve mu nevěnovala pozornost, otočila se na druhý bok a spala dál. Ale za několik minut se výzva opakovala znovu. Sandra vstala a šla do kaple, kde probíhala celonoční adorace. Tam se hodinu modlila za své děti. Po týdnu, když už byli doma, se tato výzva opakovala znovu. Znovu byla probuzena hlasem, který jí říkal: „Vstaň a modli se za své děti“.

Moje sestra Veronika v té době četla brožurku s názvem: Co to pro všechno na světě děláme svým dětem? Tato kniha obsahovala otřesné statistiky o všech hrozných věcech, jimž jsou naše děti v dnešní době vystaveny. Sandra s Veronikou se sešly o mluvily spolu o těchto věcech. Cítily, že je Pán volá k něčemu zvláštnímu. A tak se za to společně po dobu jednoho měsíce každý večer modlily 3. desátek radostného růžence, protože v něm je zastoupena celá Svatá rodina. A po měsíci vznikla první skupinka Modliteb matek.

Pak následovala další událost. Veronika svezla svého známého z Kentu do Birminghamu a na jeho pozvání se zde zúčastnila konference hnutí Pro-život. Tam ji její známý představil svému příteli, který se jí zeptal jestli by mu něco neřekla o Modlitbách matek. Byl to redaktor Katolických novin a požádal Veroniku, zda by mohl o Modlitbách matek napsat článek. Veronika souhlasila, jenom poprosila, aby tam byla adresa, na které by je mohly kontaktovat matky, které o Modlitby matek projeví zájem. Po tom, co článek v novinách vyšel, přišlo asi 60 dopisů od matek z Anglie.

A museli jsme se modlit za to jak se modlit, jaké modlitby, jak sestavit knížečku modliteb, jak organizovat skupinky a ohledně mnoha otázek, které se naskytou, když se začíná s něčím novým.

V době, když se Modlitby matek začaly rozbíhat, ležela naše maminka již 5 let na lůžku po mozkové mrtvici. Nemohla se hýbat a každé dvě hodiny musela být otáčena. Nebyla schopna sama jíst ani pít. Nemluvila, ale byla schopna se dorozumět, i když to vyžadovalo veliké úsilí a trpělivost. Často jsme s ní procházeli celou abecedu a ona pohybem prstu určila to správné písmeno. A takto jsme skládali slovo či celou větu. Nicméně její mysl zůstala jasná, vnímala, co se kolem ní děje a většinu času se modlila. Když jí jednou Veronika a Sandra s nadšením vykládaly, jak se rozbíhají Modlitby matek, přerušil jsem je (a není jednoduché zastavit ženy, které s nadšením něco vykládají). Zdálo se mi, že nám maminka chce něco říct. A ona opravdu promluvila: "Dnes v noci mi Pán řekl: Modlitby matek opraví církev". A my jsme vykřikli: "Co?" A maminka tu větu zopakovala: "Dnes v noci mi Pán řekl: Modlitby matek opraví církev". Od té doby až do své smrti už nic neřekla.

Modlitby matek se za 14 let svého působení bez propagace rozšířily do 93 zemí světa a v Rusku se spolu modlí ženy z katolické, pravoslavné a protestantské církve.

Modlitby otců vznikly po rozšíření Modliteb matek. V té době už byly vidět první výsledky modliteb. A tak se začali ozývat muži s otázkou: „A co my? Co my můžeme dělat?“ A my jsme jim odpověděli, že se za to budeme modlit. A to jsme také udělali. A znovu jsme se za to modlili a znovu jsme se za to modlili. A Bůh nám dával odpovědi pokaždé, když jsme se za to modlili. A pomalu se to skládalo jako nějaká skládačka. Bylo to velice zvláštní vidět, jak odpovědi na naše otázky velice rychle přicházejí.

Slyšeli jsme o úžasných věcech, které se dějí v Modlitbách matek. První, co jsme slyšeli, bylo o jedné mladé ženě z Albánie, která pracovala v Anglii, aby si vydělala nějaké peníze. Ta žena bydlela poblíž Veroniky. Veronika a jeden muž jí zaplatili cestu do Albánie, protože chtěla jet domů. O 6 týdnů později měla Veronika telefonát z Albánie. Ptali se jí, kam ta žena odjela, protože nikdo nevěděl, kde je. Věděli jenom to, že ta žena odjela z Anglie. Její matka v Albánii o ní nic nevěděla, přitom cesta domů měla trvat jen několik dní. A tak jsme udělali to, co jsme měli udělat jako první. Požádali jsme spoustu lidí, aby se za ni modlili. Zatelefonovali jsme spoustě lidí. A druhý den ráno ta dívka zavolala Veronice. Byla ve Francii a starala se tam o ni dobrá rodina, kteří, když slyšeli, že její matka má o ni starost, tak jí zaplatili zbytek cesty domů do Albánie. Mohli byste říct, že to byla jenom náhoda. Ale takových věcí se děje spousta, jsou to Boží náhody. Když důvěřujeme Bohu, tak On vytváří tyto události kolem nás, malé i velké věci.

A tak se muži v první skupince s Mauricem modlili a modlili a modlili. Knížečka Modliteb otců je tak výsledkem modliteb a odpovědí na tyto modlitby. Držte se prosím, modliteb v knížečce, které považujeme za inspirované a které jsou symbolem jednoty skupin Modliteb otců po celém světě.

Modlitby otců vznikly v roce 2001 a jsou rozšířeny ve 14 zemích světa.

Maurice v Rožnově pod Radhoštěm – Homilie (středa 20.5.09)

Evangelium: Jan 15, 12-15

„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám prikazuji. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“

Ježíš se snažil učedníky utěšit, neboť je měl brzy opustit a oni z toho byli smutní. Ale Ježíš jim řekl: „Pošlu vám Svatého Ducha, který vás naučí všemu, co budete potřebovat.“ Učedníci přesně nevěděli, co se s nimi stane. Ale letnice byly už za rohem. A Svatý Duch na ně sestoupil s velkou silou.

Duch Svatý působí v našich životech. My všichni jsme na určitém stupni přijali Ducha Svatého. Přijali jsme Ducha Svatého při křtu, přijali jsme Ducha Svatého při biřmování a někteří z nás dostali dary Ducha Svatého při svěcení. Takže bychom toho o Duchu Svatém měli hodně vědět.

Měli bychom vědět, že je to Duch lásky, měli bychom vědět, že je Učitelem, měli bychom vědět, že je Utěšitelem. Někdy se setkávám s lidmi, kteří tvrdí, že nikdy nepotřebovali pomoc Ducha Svatého. Duch Svatý ale může mít ohromný vliv na naše životy.

Byli jsme stvořeni jako originální jedinečné osoby. Je pouze jeden Maurice. Byla mi dána unikátní (jedinečná) DNA. DNA, kterou máme, říká doktorům a sestřám, jaký jsem typ člověka, identifikuje nás také, když jsme udělali něco špatného. Je to naše jednoznačná identifikace. Je jenom jedna mezi 5 či 6 miliardami lidí na světě. A je to pro mě dobrý pocit, že jsem jedinečný.

Vy byste možná dali přednost tomu, kdyby tady stál někdo jiný, protože se vám zdá, že svou práci nedělám dobře, ale já jen říkám věci, které mám dnes večer na srdci. Všichni si potřebujeme uvědomit, že jsme jedineční lidé. A bez každého z nás by byl svět velmi ochuzený. Neboť vliv, který máme v našich rodinách a u našich přátel, má celosvětový dopad. Kdybychom tu nebyli, chyběli bychom lidem kolem nás.

(v této chvíli byla homilie přerušena mužem, který hlasitě v kostele něco vykřikoval)

Chtěl jsem říci, že vědomí, že jsme na světě jedinečné bytosti, nám dává úžasný pocit.

Ale máme zodpovědnost. Jestliže nebudu dělat, to co po mě Bůh žádá, abych dělal, pak nenaplním povolání, které mi Bůh dal. A pokud nenaplním své povolání, pak tady na světě bude něco chybět. Musíme využít ta povolání, která nám Bůh svěřil. A využívat působení Ducha Svatého v našem životě, ne jenom jednou za den, ale celý den a každý den.

Potřebujeme pomoc Ducha Svatého ve všem, co děláme. A pokud děláme věci špatně, pak potřebujeme Ducha Svatého ještě více. Děkuji.

Politika otevřených dveří (promluva na setkání v Moravské Třebové v sobotu 23.5.09)

Děkuji vám, že jste si našli čas, abyste přišli sem na setkání a byli tady spolu, abychom se mohli navzájem povzbuzovat svou vírou. Světlo Ducha září ve vašich očích. Ďakujem pekne.

Přišli jsme sem, abychom přemýšleli o Modlitbách otců a o tom, jak Duch Svatý může působit v našich životech, abychom mohli přivádět další lidi k Bohu. Potřebujeme být silnými muži. Musíme být jako svatý Pavel – ochotní vyjít ven, šířit radostnou zvěst a obracet. A někdy toto znamená začít v našich rodinách.

Nevím jak je to u vás, ale některé z mých dětí nechodí do kostela. Toto se ve společnosti děje. Mladí lidé si nacházejí jiné věci, opouštějí svoji víru. Jsou zlákáni světskými věcmi. A je velmi smutné pro otce a matky, když se to děje. Jedna z nejhrošších věcí, kterou můžeme udělat, je říct našim dětem, že už je nepovažujeme za naše děti protože nechodí do kostela. Naše děti v takové situaci potřebují naši lásku a nezáleží na tom, kolik mají roků. Vždy musíme nechat dveře otevřené, aby ony věděly, že se mohou kdykoliv vrátit, že jsou vítány, ať udělali cokoliv. Každý z nás ve svém životě zakusí smutek, ale není většího smutku než toho, který pochází z oddělení od našich dětí. Toto je něco, za co se stále musíme modlit. Aby se nás naše děti nezřekly a aby se k nám vrátily, ať jsme my udělali cokoliv a ať ony udělaly cokoliv. A s těmito otevřenými dveřmi se tyto děti mohou vrátit kdykoliv. V mé rodině některé z dětí odcházejí a žijí někde jinde, potom se vrátí a ptají se: „Můžeme se vrátit?“ A my jim to nikdy nezakážeme, i kdybychom pro ně neměli žádné místo jenom na

zemi. Je to politika otevřených dveří (co se děti týká). Někdy ty děti odejdou a už je nikdy nevidíte. Toto je velmi těžké pro otce a matky. Děti by měli stále vědět, že jsou vítané, když se vrátí. To je naše priorita. Zajistit, aby děti byly vychované tak, aby rozuměly víře, a pak si mohly vybrat. My nemusíme být spokojeni s tím, co si vyberou, ale musíme je stále milovat.

Co se týká našich manželek, tak platí to stejné. Ať máme jakékoliv problémy a těžkosti v našem vztahu s nimi, musíme vždy stát blízko u nich. Ony to potřebují a my to potřebujeme taky. Někdy naše ženy dělají věci, které se nám nelíbí. A jindy zase my děláme věci, které se zase nelíbí jim. Důležitá věc je pracovat na tom, aby ten vztah byl silný. Je to nejdůležitější věc v našem životě. Protože, když nejsme blízko našim ženám, tak nebudeme blízko ani našim dětem. Často jsem mluvil s manželskými páry, jejichž manželství se rozpadala, a v těchto případech pomáhá, když jim připomenete jejich svatební den a lásku, kterou tehdy k sobě cítili. Toto jim často dodá novou sílu, když si vzpomenou, jak byli mladí a šťastní a porovnají to s tím, co je teď. A povzbudí je to, aby se ještě více snažili.

V životech otců a matek se děje mnoho věcí, někdy je problémy zaženu k alkoholu, drogám, někteří dočasně odejdou z domu, a takovéto smutné věci se dějí. A mohou se přihodit i v našem životě. Řešením je modlit se. Někdy můžeme reagovat přecitlivěle, je potřeba se modlit a být vůči sobě navzájem citliví.

Jaká je úloha muže, co bychom měli dělat? Potřebujeme být silní, nejen fyzicky, ale vnitřně. Potřebujeme rozumět své úloze, tomu jak vlastně máme v naší rodině fungovat – pro dobro rodiny, ve smyslu fyzickém, duševním i duchovním. Ne nutně v tomto pořadí. Ale musíme se snažit použít svůj intelekt na to, aby mladí lidé byli dobře připraveni na to, co je ve světě čeká.

Víme, že bychom měli žít ve světě, ale nebýt jeho součástí. Někdy bychom se měli pozdvihnout z životů, které žijeme a obrátit se zpět k Bohu. Bůh je tady vždy pro nás, ať je váš problém jakkoliv velký nebo malý, on nás vášnivě miluje a chce být s námi. Chce, abychom se k němu obraceli. Nemůžeme mít šťastné a úspěšné rodiny, pokud nebude Bůh centrem našeho života. Nemůžeme být moudřími lidmi bez Ducha Svatého. Nemůžeme být chápajícími lidmi bez Ducha Svatého. Nemůžeme být lidmi soucitu bez Ježíše, který je centrem našeho života. Opravdu potřebujeme Boha Otce i Syna i Ducha Svatého. Máme být takovými lidmi, jakými nás Bůh chce mít. Tato vášnivá láska, kterou nás Bůh miluje, to není nějaká zbožná naděje, to je skutečnost. Bůh každého z nás vášnivě miluje. Vášnivě touží, abychom byli šťastní. Nechce, abychom byli smutní. Chce, abychom byli plní radosti a šťastní. Chce, abychom dělali to, o co nás žádá.

To, na co se máme soustředit, je modlitba. Bez modlitby se nám v našem životě nemůže podařit nic, co by stálo za řeč. Před týdnem jsem mluvil s lidmi, kterým jsem říkal, že je důležité modlit se - a to pravidelně. Říkal jsem jim, že muslimové se modlí 5-krát za den. A že bychom tedy neměli být horší. Potřebujeme se modlit pravidelně a často, abychom komunikovali s Bohem, který nás miluje, a takto přijímali jeho lásku v našich rodinách. Muži mají důležitou povinnost být spolu se svými ženami vůdci a pomáhat dětem různými způsoby. A vy najdete ty způsoby, které jsou pro vás nejlepší. Když vidíme, že naše děti mají problémy, tak se díváme zpět do minulosti a říkáme si, kéž bychom to tenkrát udělali lépe.

Chlapci potřebují vyrůstat s vědomím, že mají otce, který je miluje. Ne otce, který je bije. Ne otce, který fetuje. Ne otce, který vybuchuje hněvem. Ale otce, který při nich stojí. Mnozí chlapci vyrůstají, aniž by věděli, jak se postavit ke své sexualitě. Nedovedou se s tím vypořádat. Neví, co mohou dělat a co nesmí dělat. A zoufale potřebují otce, který by jim poradil.

Ano naše ženy jim také mohou poradit, ale v my v Anglii mamá takové přísloví: Nejlepší je, když vědomosti přicházejí z koňské huby. Když jste na dostizích a chcete vědět, který kůň vyhraje, zeptejte se koňů. Chlapci vyrůstají a mají velmi mnoho otázek týkajících se sexuality a my jsme v práci a my tam nejsme. My musíme pracovat, musíme vydělávat peníze, aby rodina mohla fungovat, ale někdy pracujeme víc, než je potřeba. Protože jsme se začali soustředit na peníze. Peníze potřebujeme, ale musíme si dát pozor, aby peníze byly na tom správném místě. Peníze nejsou nejdůležitější věcí v našem životě. Rád bych to zopakoval: Peníze nejsou nejdůležitější věcí v našem životě. Musí být na tom místě, které jim náleží.

Jsou muži, kteří jdou ráno do práce, vrátí se večer domů, vezmou si od ženy peníze, jdou do hospody. Zůstanou tam do půlnoci, vrátí se domů a další den se to celé opakuje. Mnoho mužů pracuje o sobotách, někteří i o nedělích. Měli bychom se snažit, aby tyto dva dny byly vyhrazené pro rodinu. Existují výjimky a vy nejlépe znáte ty vaše okolnosti. Ale to, co chci zdůraznit je, že peníze musí být na tom správném místě, ne na tom nejvyšším. Neměli by spotřebovávat všechnu naši pozornost. Naše rodiny jsou to nejdůležitější. Děkuji.

Maurice

Ježíš – Světlo světa – motto setkání v Moravské Třebové v roce 2009

Své rozjímání nad slovním spojením „Ježíš – Světlo světa“ musíme začít nejprve u knihy Genesis (Gn 1,3), a sice u kapitoly pojednávající o stvoření světa. Je to Bůh, který stvořil světlo. Všimněme si také vlastností světla. Odděluje den od noci, a jeho stvoření „je dobré“, podobně jako celé stvoření, tedy všeho, co pochází od Boha. Ani noc, není bez světla, i ji vládne světlo Měsíce a hvězd. Střídání dne (světla) a noci vymezuje běh času, veličiny určující a vymezující bytí stvořeného. Bůh rozlišuje mezi nocí a temnotami. S temnotami svádí světlo svůj neustálý boj.

Stvořené světlo je nástrojem samotného Boha, je mu poslušné a celé stvoření, mezi něž světlo patří, chválí Boha a jeho moudrost (Žl 19). Bůh v nepřístupném světě přebývá, ale světlo samo není Bohem. Světlo je odleskem samotného Boha, šatem (Žl 104), na nebeské klenbě spočívá jeho trůn, který září oslnivě, jako křišťál. Popsat slovy samotného Boha je problémem pro starozákonního autora, protože před ním přešel jako dýmající pec a hořící pochodeň. Bůh ve svém hněvu metá blesky, je obklopen ohněm. Mojžíš se s ním setkává, jako s nestravujícím ohněm, aby vydržel v jeho přítomnosti, musí mít zahalenou tvář a cosi z tohoto tajemného společenství – sdílení Boží přítomnosti, poznamenává i jeho samotného. V knize Moudrosti je rozlišováno světlo fyzické a mystické (Mdr 7,27 – 29). Mystické světlo obsahuje Boží slávu a toto světlo je nad veškeré světlo stvořené.

I v temnotách je Bůh přítomen, protože je proniká svým světlem, prosvěcuje a osvěcuje věci skryté. Pod Božím světlem je teprve zřejmé, co se v temnotách odehrává.

Zkušenost se světlem, spatřit světlo světa, znamená narodit se. V knize Kazatel (Kaz 11,7) je popisováno světlo, jako člověku milé. Ten kdo je slepý, částečně zakouší smrt, naopak ten koho Bůh vytrhl ze spárů smrti, se raduje, že vidí znovu zazářit světlo živých. Světlo – metafora Boží přítomnosti, osvětluje kroky lidí, je lampou, která vede, rozjasňuje oči člověka, vytrhuje jej z nebezpečí, je člověku spásou.

V duchu Starozákonních textů můžeme lépe chápat Krista. Hvězda na počátku jeho narození ukazuje jeho Božský původ. Zjevuje se mudrcům, aby jim odpověděla na jejich celoživotní hledání – vede je ke Kristu. Zjevení andělů pastýřům doprovází velký jas. Ježíš přináší světlo a je oním světlem k osvícení pohanů a k slávě izraelského lidu, tak, jak je o něm prorocky řečeno ústy starce Simeona při obětování Ježíše v chrámě. Ježíšova slova přináší světlo, ale ne všem. Jen těm, kteří jsou ochotni je přijmout a trvale žít. Tak se stávají syny světla, na rozdíl od synů světa. V pojetí Nového zákona není třetí možnost, zachovat si jakousi duchovní neutralitu. Ježíš je onen kámen nárožní, na který se naráží, jemuž se nelze vyhnout.

Ježíš je skutečným světlem – fyzickým i mystickým. Světlem, které pozvedá ze stínu smrti fyzické – slepoty, duševní a duchovní. Proto dokáže uzdravit slepého od narození, a tento člověk „normálně“ vidí. Rád bych se zastavil u této události. S rozvojem poznání činnosti lidského mozku, s rozvojem psychologie a věd s ní spojených, se dozvídáme, že lidské oko (oko dítěte) se teprve po narození učí vnímat trojrozměrný svět kolem sebe, učí se vnímat výšku, šířku a hloubku obrazu. Je tedy absolutně nemyslitelné a vyloučené, aby slepý od narození, který by nabyl zraku, dokázal vnímat správně to, co vidí. Nedokázal by např. chodit, odhadovat vzdálenosti atd.

Setkání apoštolů Petra, Jakuba a Jana s proměněným Ježíšem na hoře – jeho šat zářil tak, že by jej žádný bělič nedokázal vybělit – bylo setkání s jeho oslaveným božstvím, které bylo do té doby apoštolům skryto. A i přes toto všechno je nucen Ježíš říct „tak dlouho jsem s vámi a neznáte mě“.

Kristovo vzkříšení z mrtvých je vzkříšením ke slávě, Ježíšovo fyzické tělo je proměněné a oslavené. A opět se tu setkáváme se skutečně mimořádným světlem. Ne přímo v evangelních textech, ale při zkoumání Turínského plátna, které můžeme nazvat pátým evangeliem ticha, evangeliem oběti a slávy. Otisk Ježíšovy postavy, resp. jeho obrazu, je něčím fascinujícím, mimořádným, a to nejen kvůli strašlivému utrpení, které podstoupil, ale také, a to je opravdu fascinující, způsobu otisku zmučeného těla do plátna, ve kterém bylo zabaleno. Vědci se shodují na tom, že negativ těla vytvořilo lidem neznámý druh záření.

Kdybychom mohli vnímat Krista, v každém záchvěvu jeho Božské velikosti, kdybychom naplno mohli pocítit jeho lásku, kdybychom poznali a pochopili jeho nesmírnou oběť vykopení, kdybychom s ním alespoň na okamžik našeho života mohli splynout v jedno, stal by se Ježíš navždy pro nás jedinou příčnou čehokoliv, co bychom konali a čím bychom byli. Netrvali bychom na tom, čím jsme, co máme. Pokorně bychom vše odevzdali k Ježíšovým nohám, a toužili bychom žít jen Jeho vůli.

Martin

Bud'te děti naprosto závislé na svém Otci

Rád bych vám nabídl svoji zkušenost za posledních několik let ohledně toho, jak někdy my muži máme sklon vnímat a řešit situaci kolem nás.

Pod vlivem těch slabín mužů a pod vlivem tlaku prostředí máme často sklon chovat se jako Boží. Tedy že my jsme ti, kdo tvoří, ovládají, ovlivňují a určují. Je to na nás. A nebojím se říct, že je to vlastně ovoce té temné strany - takové to: věř si, máš na to, ty to dokážeš, je to na tobě, to musíš ty. Nazvěme to americká kultura, aspoň jak to tak k nám přichází, ale tohle není Boží postoj. A pokud se tato mentalita rozšíří v naší mysli, v našich postojích a způsobech, tak vlastně dojde k tomu, že se najednou začne taková ta pokora před Hospodinem, to pravé mužské - věrnost, poslušnost, oddanost a všechny ty hodnoty, které patří ke správnému muži - se vlastně najednou zdají trapné. A najednou taková ta panovačnost, ovládnutí, určování, to co křesťané od nepaměti věděli, že není dobré, se začíná stávat ctností a nebo jakousi nutností, kterou muž musí mít, jinak přece v této společnosti neobstojí. A přestože my to v té kontrastní podobě vnímáme a chápeme, přesto nevědomky máme sklon to v jakýchsi zředěných podobách a v takových učesaných šatičkách aplikovat i my sami, třeba i v církvi.

A tak jsem postupně na sobě i na druhých vyzoboval nebo, spíš by bylo lepší říct, mi Pán postupně ukazoval a pomáhal pochopit, že ono je to úplně jinak, že právě často tento nám vsugerovaný postoj a způsob smýšlení zaplňuje prostor a nedovoluje Pánu jednat. My bychom pak rádi, aby On jednal, aby On působil, ale my mu to nedovolíme, protože my držíme ty otěže.

A tak vám chci nabídnout takový ten pohled, že kolem nás je mnoho různých okolností, vztahů, tlaků a všeho a že ohromný pocit svobody, vděčnosti a bezpečí je v tom, že my víme, že to není na nás, že to není tak, že my to musíme zvládnout, ustát, zařídit, vyřešit, ale že my si můžeme dovolit uprostřed někdy extrémních situací našeho života zůstat dětmi. Troufнул bych si říct takový paradox, že my dokážeme-li být opravdu takové ty úplně bezmocné naprosto závislé děti na svém Otci mající tu důvěru On se postará, On to vede, On je nade vším, Jeho moci se nevykává nic, pokud osvědčíme tento postoj důvěry a logicky s tím nutně související poslušnosti a oddanosti, tak teprve potom můžeme být opravdu pevní – pevní v Bohu, pevní v Jeho Slově, pevní v Jeho zásadách, pak je o co se opřít. A pak můžeme být jako ten spolujezdec v autě, že sledujeme jak se to děje, jestli mě vyhodí z té práce nebo nevyhodí, jestli ty děti takhle nebo takhle, jestli mě manželka opustí nebo neopustí a kdoví, co všechno se taky někdy děje. A že to můžeme sledovat, že na nás je jedna věc, ne ty věci určovat, měnit a ovládat, ale učit se v těch okolnostech a situacích, které přicházejí, ptát se: Pane, co chceš a dělat to.

A výsledek to je věc Boží.

p. Šebestián

Bud'te chlapi! Bud'te muži víry! Jak? Věřte v Ježíše!

..., že si přes to všechno k čemu tak nějak máme dospět, trošku zachováme i tu svoji potřebnost. Prostě nevyloučit ze sebe úplně všechno to, čím jsme šváclí. A každý z nás jsme nějak trefenej. Každý z nás vypadá jinak, jeden má modré oči, druhý černý, jeden brýle, druhý fousy, někteří oboje. Ale každý jsme jináci.

Před pěti lety jsem prožíval takovou osobní krizi, ale spíš takovou tu ohromnou cestu růstu, kdy mě Pán odejmul silně to jistě a pocítil jsem: Buď budeš se Mnou nebo nebudeš vůbec. A to už jsem byl knězem. Ta krize přišla na svátek Božího Milosrdenství, přišlo to v okamžiku, kdy jsem slavil mši svatou v neděli, po mši svaté jsme se modlili korunku, pak jsem pozvedl monstranci a v tu ránu jsem zjistil, že já ničemu nevěřím. Prostě já jsem přestal věřit. Já jsem měl sto chutí vzít tu monstranci (doufám, že nepohorším), švácnout s ní po lidech a říct: Do prdele to není pravda, na co si to tady hrajeme! No a trvalo to tak 2-3 roky, tady tyto stavy – prostě tvrdý stav toho, že denně jsem sloužil mši svatou a denně jsem pochyboval, že to, co držím v rukou, že je to pravda, že to co říkám, že je to pravda. Ale měl jsem kolem sebe fantastické lidi, kterým jsem se nebál svěřit, kteří také mnohé na mě poznali a podrželi mě. Byli to kněží, byla to i tady Růženka, která mně nabídla cestu do Walshinghamu, a to byla pro mě obrovská vzpruha. Byl tam i Ivan, který byl svědkem takového mého osobního poznání. A takovým vrcholem toho byly moje osobní exercicie, které jsem dostával, individuálky, čili exercitátor a já, a potom celosvětové setkání – exercicie pro kněze v Arsu, u hrobu pana faráře arského.

A tam jsem vlastně poznal tu krásu kněžství. A myslím, že tak jak já ve svém povolání poznávám a objevuji krásu kněžství, tak myslím základem všeho, když jsem taky trefený farář tak nějak – když před někým řeknete Červenka, tak se chytne za hlavu, jinej zase řekne: Jo dobrý. To samé, co řekne o vás, když někdo vysloví vaše jméno. Tak třeba vaše současná manželka řekne: Jo to je dobrý chlap. Vaše bývalá milenka řekne: Hajzl! Třeba, jo? Nebo vaše děcka, kterých máte mnozí požehnaně, tak dospívající

adolescenti řeknou samozřejmě to, co jim je vlastní: Všichni kromě mě jsou největší blbci, včetně mojejho taty a mamy. Jo prostě a toto je potřeba si projít. A takoví jsme.

Zajímavé je, že ty kněžské exerciie v tom Arsu nám dávala ženská – sestra Bridget Keneth Mc Cally. A jednou na nás (bylo nás tam asi 800 kněží) zařvala: Bud'te chlapi! Kneží, bud'te chlapi! Bud'te muži víry! Jak? Věřte v Ježíše! Ona mluvila jednoduchýma holýma větama, ale to byly bomby. To je žena klariska, která přijala od Pána charisma věnovat se kněžím. „Žij a věř slovu, které jsi dostal při svěcení.“ A zkusme to teď převrátit, to co mě tam hodně oslovilo a to tady říkal i Maurice, že pomáhá manželům, kteří jsou v krizi, aby si uvědomili den své svatby, den své zamilovanosti. A když si vezmeme knihu zjevení, tak autor říká: „Vzpomeň si na svoji první lásku. Vzpomeň si na ten okamžik své zamilovanosti.“ To je cesta, to je začátek všeho. Jestliže už je člověk 12 nebo 13 let knězem, tak si opravdu musel uvědomit, proč do toho šel, proč to začal. A jestli má smysl teď končit nebo prostě jak se má člověk k tomu, co prožívá, postavit.

A taky je tam ten vztah Matky Ježíše Krista a my si musíme jako chlapi uvědomit, že taky máme matku, že taky nás měla naše máma nějak ráda, porodila nás v bolestech a první, co jsme cítili, bylo teplo mámy. A biblické mateřské je – Kána galilejská: Udělejte, co vám řekne. A tady si člověk taky může říct, ve vztahu ke své manželce, ke svým dětem, vesměs děláme mnohé to, co jsem získali od svých otců a od svých matek. A taky tady může být to, co nám řekne naše máma. A Nebeská Matka říká: **Udělejte to, co vám řekne Ježíš.**

A tady jsem poznal takovou ohromnou věc, že velikost kněze Josefa Červenky není v tom, co udělá on, a dalo by se vypočítávat, co člověk udělá, prostě chlap musí tvořit, jak jsem říkal včera – jsem potent pouze verbální, ale mám něco, za čím se můžu podívat zpátky do života a říct: jo je to dobrý, něco za tebou je vidět. A tady je potřeba si uvědomit: **moje velikost není v tom, co jsem udělal já, ale co Bůh udělal skrze mě.**

A asi rok po mém svěcení jsem dostal takovou facku od Pána Boha, která velice rychle otrnula. Byl jsem na jednom modlitebním setkání, modlili se tam nade mnou a dostal jsem Boží slovo: **Líbí se mi tvoje služba, ale proč se Mě neptáš?** Jo, rok po svěcení jsem už dostal takovou facku. A 10 let po svěcení jsem nedostal facku, ale totální ochromení: Pořád se Mě neptáš, tak chlapče konec. A naráz jsem rok, rok a půl hledal Boha, jako kněz.

To, co tady říkal i Šeba (p. Šebestián), je takový strach před tím naším individualismem. Nejsme na to sami a neměli bychom to dělat sami. A Modlitby otců nás vyvádějí z takového toho individualismu. Prostě jdu se modlit s chlapama. V každém případě za prvé musíte srazit ten svůj ostych, určitou svoji ješitnost, to jak se na mě budou dívat, že jsem třeba v jistý věci i slaboch. My máme tendenci to zamést pod koberec, schovat pod pokličku, my přece máme všechno v pořádku. Nemáme chlapi!?! Mastíme to, jak se to dá. Ale ohromný krok je, když to předneseme do toho našeho společenství tady. Tak nás to tak nějak vnitřně osvobozuje. Věřím, že vy co jste tady, tak že třeba někteří jste ze začátku řekli, že Modlitby otců nejsou pro vás tím pravým ořechovým. Kdosi tady rok čekal, až pak začal, hledal si tu cestu. Ale pochybuju, že když už jste do toho vletěli, že se tam třeba netěšíte – nebo netěšíte, to pro nás chlapi „těšit, těšit“, ale že z toho nejste otrávení. Pochybuju, že byste chodili někam, kde by vás to štvalo, kde byste byli z donucení. Tak prostě bouchnu od stolu a řeknu: dneska tam nepudu. Když mě někdo naštve, tak se s ním víckrát nebavím. To je ta naše přirozenost, ještě ta neproměněná.

Ale když tady jsme, tak třeba já zakouším, když se modlím s kněžíma, že je nám spolu dobře.

p. Josef Červenka

Stoprocentní odevzdání se

Asi po půl roce od založení naší modlitební skupiny jsem se dostal na mezinárodní setkání Modliteb matek v Portugalsku a tam jsem pochopil, že toto je něco, k čemu mě vede Pán. Že to, co jsem tam slyšel, už jsem měl napsané ve svém srdci. Proto ty věty, které tam zaznívaly, se mě tak hluboce dotýkaly. Nejvíce slova o odevzdání se. Že se máme Bohu odevzdat úplně, že Modlitby matek a Modlitby otců jsou o 100% odevzdání se. A děláme to v důvěře, že On je ten, který nás miluje, že nechce nic, co by nám mohlo ublížit. I když to může být něco, co se nám nemusí líbit. Takže 100% odevzdání se, důvěra a hledání Boží vůle. Když se Bohu v důvěře odevzdám, tak potom On nás může vést. Toto mě fascinovalo a stále fascinuje, že Bůh, který nás stvořil, není jenom takovým divákem, který sleduje, co se dál děje, ale vášnivě touží být součástí toho, co se děje a že má nějaký plán pro naše životy a chce, aby my jsme se do toho plánu zapojili. A to je prostě velká věc, že já nemusím vést svůj život podle nějakých omezených možností, ale mohu se nechat vést – odevzdat řízení svého auta, ve kterém se vezu životem, uvolnit se a dívat se, jak to auto jede jako s automatickým řidičem. Toto mě fascinuje, toto se snažím žít a ne vždy se mi to daří, ale v takových kritických chvílích,

když se v Modlitbách otců událo něco důležitého, tak jsem mohl s úžasem sledovat, že se něco zadařilo a Bůh tam byl.

Včera jsem tady vzpomínal na jeden důležitý moment, když jsem toužil poznat, jestli je Boží vůle, abychom se začali modlit ve skupince a to světlo přišlo. A bylo to něco tak úžasného a tak mimořádného a s ničím se to nedalo srovnat, neboť do té doby jsem Boží vůli nehledal, ani jsem se neodevzdával. Poprvé jsem to zkusil a ono to fungovalo. A potom se to ještě několikrát zopakovalo. A je to něco, co člověk potom chce znovu.

A tak se u nás postupně začaly Modlitby otců rozbíhat. V roce 2003 přišla knížečka Modliteb otců od Maurice, ta knížečka, ze které se dnes modlíme. Do té doby jsme se modlili bez knížečky. Existovaly už skupinky Modliteb otců, ale ještě jsme neměli nic, co by nás sjednotilo. To sjednocení přišlo až s knížkou. Když jsem ji e-mailem dostal, tak jsem ji asi 2 hodiny četl a cítil jsem, že toto je to, co jsme potřebovali. Teď se mohou rozběhnout Modlitby otců. A tak jsme se pustili do překládání a rozšíření knížečky MO na Slovensku.

Ivan (Slovensko)

Svědectví

Já už nemůžu, ale Ty, Pane, můžeš všechno

S nemocí (chronickým zánětem) se potýkám dlouhých 18 let. Asi před třemi roky moje nemoc byla opět v progresi, což znamená, že se probudila k životu z jakéhosi krátkého období spánku. Moje odborná lékařka z toho byla nešťastná. Ani já jsem nebyl nijak rád, objevila se alergie na železo, které jsem před tím dostával do žíly a nezbývalo nic jiného, než moji chudokrevnost, která byla způsobena krevními ztrátami, řešit tabletkami. Mimo to jsem v té době bral imunosupresiva - léky, které měly krotit moji poblázněnou imunitu, díky níž moje tělo vytvářelo látky proti domnělému nepříteli a vlastně samo sebe poškozovalo.

Nedostatek železa v krvi se projevil. Začal jsem být velmi unavený, zadýchával jsem se, po tabletkách mi bylo zle. Zkusili jsme tedy další preparát a stav se opět opakoval, a pak další a další... Nebylo mi ani nijak dobře "na duši". Musel jsem si přiznat, že tentokrát opravdu nemůžu, že to neustojím, nezvládnou a že můj postoj v nemoci a k nemoci jako takové je špatný. Vzpomínám zvláště na jeden večer. Snažil jsem se modlit, ale nešlo mi to, prostě jsem nemohl. Fyzicky vyčerpaný, v naprosté bezmoci a beznaději, jsem řekl jednu větu: "Já už nemůžu, ale Ty, Pane, můžeš všechno." A usnul jsem.

Většinou se mi nic nezdá, nebo to jsou hlouposti, nesouvislé útržky něčeho, o čem po probuzení nevím. Nikdy jsem snům nepřikládal žádnou váhu. Té noci se mi ale zdálo něco úžasně neobvyklého. Zdálo se mi o Bohu. Nebyla to konkrétní představa osoby, nebo jevu, ale byla to 100% jistota jeho přítomnosti. Viděl jsem místo, které obsahovalo mnoho lidských srdcí. A tato srdce byla ponořena v Boží Lásce. Ta Láska byla tak krásná, oblažující, naplňující, nekonečná, něžná a zároveň tak reálná. Bylo to tak úžasně fascinující, prosté a jednoduché. Nikdy jsem v životě nezakusil nic tak krásného. Žádná událost, žádný pocit štěstí, žádný vztah ani cit nebyl tak naplňující, jako to, co jsem nyní zakoušel.

Probudil jsem se asi kolem půl třetí ráno a plakal jsem štěstím nad tím, co jsem právě prožil. Jak velikou láskou nás Bůh miluje. Vzbudil jsem svoji ženu a vyprávěl jsem jí o tom, co jsem prožil.

Konečně jsem tehdy pochopil, jak je důležité a smysluplné odevzdat se do Božích rukou - cele a nerozděleně. Předtím moje modlitby, můj rozhovor s Bohem, byl monolog, vedený z mé strany. Opravdu pochopit svoji ubohost a bezmocnost, je začátkem cesty k živému Bohu. Říct "Buď vůle Tvá", neznamená „Nedá se nic dělat“, ale je to úplné a bezvýhradné odevzdání se v důvěře božího dítěte.

Jak inspirující mohou být pro nás naše děti. Když se zraní, přiběhnou s bolestí k nám a neříkají „Mami, Tati, já potřebuju tinkturu, náplast, prášek na bolest.“ S přirozenou důvěrou předloží své zranění, své bolesti, k ošetření. Prostě věří, že jejich bolest dokážeme zmírnit, že jim dokážeme pomoci i když to někdy „štípe“. My ale Bohu - otci diktujeme co má pro nás udělat, co by bylo vhodné... A tak se nám Bůh naší vlastní vinou vzdaluje.

Nebojme se tedy s velkou důvěrou obrátit na Boha a odevzdat se mu. Bůh nám neodplácí podle našich skutků, ale podle naší víry.

Martin

Chvála Kristu a Marii, Ježíš je světlo světa!!!

Zúčastnil jsem se podruhé setkání otců v Moravské Třebové jehož mottem bylo Ježíš světlo světa. Je to zvláštní jak to Pán načasoval, protože těsně před tímto setkání mě oslovil, dal mi pocítit kousek z tohoto světla, který tak tento svět zoufale potřebuje.

Tentokrát mě na setkání až tak nikdo neoslovil, i když řeč Šeby a p. Červenky byla hodně zajímavá, zvláště umět se odevzdat s láskou do Boží vůle, do Boží prozřetelnosti, do Božího milosrdenství, i když člověk přijde o práci, o ženu, o dítě, o ruce, o nohy a přitom všem zůstat happy jsou slova vznešená a ukazující jakýsi cíl našeho křesťanského snažení, leč ode mne i některých zatím cíl velmi vzdálený, ale dobře se to poslouchá a nějakou tu metu člověk musí mít. To že tento cíl není až tak snadný vyjadřuje např. Ivetka, které se zjevila Panna Marie v Litmanové a setkávali se spolu několik let, zdálo by se, že musí být takový člověk po tomto zážitku absolutně šťastný a vyrovnaný po celý zbytek svého života, ale ona pod tlakem svého okolí si chtěla vzít život - proč?

Žijeme prozatím ještě totiž na zemi ne v nebi. Tady na zemi, musíme neustále bojovat a být ve střehu proti zlu a nedovolit mu, aby nás pohltilo. Tady bych chtěl poděkovat Pánu Ježíši za jeho svátosti, zvláště za svátost smíření a svátost oltářní, o kterých se zmínil i Maurice. Bez těchto svátostí bychom neměli proti zlu žádnou šanci. Další zbraní o které bych chtěl mluvit je láska, dostalo se mi světla od Ježíše přes mého čtyřletého syna Vojtíška těsně před začátkem setkání modliteb otců, zřejmě proto, abych si to dal do souvislosti s mottem . Pán ví totiž jak jsem někdy nechápalý.

Jak už to tak bývá, někdy se stane, že nám dítě onemocní. Vojtíšek dostal teploty a potřeboval léky. Po neúspěchu mé ženy aplikovat pilulku do úst, jsem nastoupil já. Nevím proč, ale pořád se nám nedařilo ani po dobrém ani po zlém mu nasadit léky a to už měl vysoké teploty a mě po chvíli došla trpělivost, takže jsem to zkoušel násilím. Tuto situaci jsem dostal mimo kontrolu, takže ten zlý mě měl absolutně v moci. Začal jsem jednat afektovaně. Byl jsem velmi hrubý. Ocitl jsem se mimo svoji kontrolu. Domlouvání vystříдалo hrubé násilí, ač měl Vojtíšek teploty, byl jsem schopen ho utopit v hrnku čaje.

Byl jsem otřesen čeho jsem schopen. Proč to Pán dopustil, proč mě nechal jednat tak afektovaně? Proč, i když se chvěl jak osika ze strachu, jsem nebyl schopen tomu udělat přítrž? Na konec se mi podařilo do něj prášek dostat, a protože vzlykal a chvěl se vzal jsem ho do náručí a snažil jsem se ho uklidnit. Omluvil jsem se mu a vysvětlil jsem mu, proč jsem se tak choval. Když se uklidnil a věděl, že je vše v pořádku, vytáhl nesměle z pusy kousek ocumlaného prášku.

Druhý den jsme si spolu hráli, potom jsem si vzal Vojtíška na klín a zeptal jsem se ho, jestli se ještě zlobí a on mi řekl slabým tenkým dětským hláskem "i když jsi byl na mě zlý, tak já jsem tě stejně miloval".

Nevěřil jsem svým uším, i když jsem to slyšel, musel mě to zopakovat ještě jednou "co jsi to říkal Vojtíšku?", "i když jsi byl na mě škaredej, tak já tě stejně miluji".

Tehdy se ve mě něco zlomilo, pořád na to musím myslet. Věděl jsem, že se musím změnit. Láska mého dítěte mi ukázala, že s láskou má svět naději, protože s láskou odzbrojíte zlo - už nemá takovou moc a sílu a uteče od vás. Největší lásku nám ukázal Pán Ježíš, zvláště smrtí na kříži a když se modlil za své trýznitele.

Myslím, že Pán ke mě promluvil skrze mého čtyřletého syna a jakoby mi chtěl říct: **i když mě budete znova křížovat, i když mě budete políckovat, i když budete po mě plivat, i když mě znovu budete trním korunovat, i když po mě budete šlapat svým racionálním a naturalistickým myšlením a moje srdce bude znovu krváct, stejně vás nepřestanu milovat k zbláznění.**

Naše láska musí být láskou čtyřletého dítěte a jak miluje dítě? Dítě nás miluje neustále, i když budeme nejhoršími rodiči na světě, tak nás naše dítě bude milovat. *Matouš 18,3*: a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobráíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského.“

Snažme se tedy být jako děti nejen v důvěře, ale i v lásce, protože potom teprve se může stát, že zlo postupně může odcházet z našeho života i ze světa.

Můj čtyřletý syn mě vyškolil více než tucet kněží, protože to bylo velmi praktické. Teoreticky to máme zmáknuté dokonale, ale praxe velmi pokulhává. Děkuji Ti Ježíši, že jsi mi velmi prakticky ukázal moc lásky ve tvém světle. Protože to máme zmáknuté jen teoreticky, svět umírá na lásku. Ježíš říká: (*Matouš 5,44*) „ Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“

Jan 13,34: „ Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.“

A jinde Římanům 12,10: „ Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému.“

Efezským 5,25: „ Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.“

Koloským 3,19: „ Muži, milujte své ženy a nechovejte se k nim drsně.“

Ikor 13,1: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar proroctví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechno poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všechno, co mám, ano, kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Láska nikdy nezanikne. Proroctví – to pomine; jazyky – ty ustanou; poznání – to bude překonáno. Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uzmíme tváří v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.

Toto setkávání hodnotím velmi kladně, protože nás vzájemně posiluje a vede k vytrvalosti, a „kdo vytrvá až do konce, bude spasen“ (*Matouš 24.13*), o tom mluvil i otec Červenka.

Chtěl bych poděkovat všem organizátorům, hostům a kuchařkám, kteří se na akci podíleli.

Roman

Ohlasy na 2. celonárodní setkání MO v Moravské Třebové

Svět potřebuje otce a zejména modlící se otce

Ohlédnutí za návštěvou zakladatele „Modliteb otců“ **Maurice Wiliamse**, katolického jáhna z Anglie, v Rožnově pod Radhoštěm.

Maurice Williams přijel do České republiky v pondělí 18. května. Postupně navštívil farnosti, kde se již scházejí otcové rodin ke společné modlitbě za manželky, děti a další. My jsme si ho přivezli ve středu 20.6. z Jihlavy. Při večerní mši svaté již přísluhoval a pronesl také homilii na čtené liturgické texty (viz výše). Po mši svaté měl v kostele promluvu pro všechny přítomné. Mluvil o okolnostech vzniku „Modliteb matek“ a „Modliteb otců“ u nich v Anglii (viz výše).

I v naší skupince jsme poznali, jak nás společné modlitby proměňují, povzbuzují a posilují, když poznáváme jak nás Bůh slyší a vyslyší.

Br. Maurice říká: „svět potřebuje otce a zvláště modlící se otce“. Takoví jsou potřební nejen pro občanskou společnost, ale také jako duchovní vůdci svých rodin. Pro naše děti je důležité, když vidí, že se tatínek a maminka modlí s úctou a pokorou k živému Bohu.

Setkání s br. Mauricem pak pokračovalo od pátku do neděle (22.-24.6.) v Moravské Třebové, kde se sjeli otcové z celé České republiky i zástupci ze Slovenska, aby se vzájemně sjednocovali a povzbuzovali k plnění Boží vůle.

František

.....
Tož jasně že dobrý...i když tam pořád chyběly ty delší pauzy pro osobní meditaci...

Třebováci trochu zklamali s účastí, ale to je celkem omluvitelné, protože většina jich má malé děti, že jo?

Holt nejlepší je takovou akci uspořádat daleko od civilizace a pokud možno bez dosahu mobilních operátorů...

Josef

.....
Ahoj.

Servis (stravování, vybavení info materialy) : vynikající.

Příspěvky hostů: velmi dobré, zajímavé myšlenky. Vzhledem k tomu, že jsem tohoto setkání zúčastnil poprvé, tak bych přivítal jednu hlavní přednášku pro lepší orientaci v celé problematice.

Nepochopil jsem důvod prudké reakce p Maurice na vystoupení p. Kunčara.

S pozdravem Karel Urbášek

.....
Ahoj Honza, ahoj Mirek!

Dakujem vam za zorganizovanie stretnutia v Moravskej Trebovej. Kedze u vas nemam tolko povinnosti ako vo Svite, tak som sa mohol pokojne zhovarat s mnohymi muzmi a tieto rozhovory boli pre mna velmi obohacujuce. Uz pri predstavovani v piatok som si uvedomil hlbku a velkost darov v pritomnych otcoch a tesil som sa, ze mozeme byt spolu. Velmi sa mi pacili prihovory v sobotu dopoludnia. Pekne do seba zapadali a mal som pocit, ze je to naozaj pekne predstavenie spirituality Modlitieb otcov. Vynikajuco do toho opat prispel otec Sebastian - musim chvalit Pana za tohoto knaza.

Chcel by som teraz par viet k Muzskej spiritualite podla Richarda Rohra. To, co sa stalo na stretnuti, vnieslo svetlo do mojho vnutra. O Muzskej spiritualite (MSp) premyslam uz dlho. Bol som na dvoch vikendoch, ktore chlapi z MSp organizuju, kratko som sa rozpravaj aj s Richardom Rohrom. Je medzi nimi naozaj vela vynikajucich muzov, ktorych poznam z Manzelskych stretnuti (setkani). Okrem mnoheho dobrego, co som na MSp videl, sa však objavovali aj otazky.

Bol som na rozpakoch najma z toho, ze Rohr rozprava o obradoch iniciacie u pohanskych kmenov castejsie a vari zanietenejsie ako napr. o sviatosti birmovania, eucharistie alebo zmierenia. OK, povedal som si, mozno to znamena len tolko, ze ja tomu nerozumiem, ale pre inych chlapov je to fajn. Ked Maurice Jana na nasom stretnuti prerusil, naraz mi to zacinalo byt jasnejsie. Prave vo svetle jednoduchosti odovzdania, ktora sa nadherne prejavila v prihovoroch v sobotu dopoludnia, sa mi MSp zacala javit jako nie uplne priamociara cesta k Bohu, pricom obrad iniciacie pravom vzbudzuje otazky.

Su muzske formacie, ako napr. Cursillo, kde citim zretelne silu Bozieho Ducha. Je to ina cesta ako MO, ale v oboch hnutiach citim toho isteho Ducha. Cursillo mozem vrelo a s cistym svedomim odporucit kazdemu chlapovi. O MSp to nemozem povedat.

Vdaka, chlapi, za kazdeho z vas, ktoreho som v Moravskej Trebovej stretol. Moj obdiv patri Janovi, ako zvladol tazku situaciju, ked sme jeho prihovor prerusili. Je to dobry chlap.

Tesim sa, ze sa mozno vo Svite znovu stretneme. Vsetci ste pozvani.

Ivan, Žilina

.....
Ahoj Mirku a Honzo,

Především chci poděkovat za pozvání a zorganizování tohoto setkání. Velké díky patří za vřelé přijetí, domácí atmosféru a každému, kdo se staral o domácí pohoštění, které se blížilo teplu domova. Myslím si, že se každý cítil velmi dobře.

Na setkání se mi velmi líbili Mauriceovi přednášky - tak jako vždy, Ivanovo zamyšlení v pátek a v sobotu, Martinova úvaha na téma 'Ježíš - Světlo světa'. A velmi se mi též líbila svědectví účastníků v pátek večer, které navodil p. Josef Červenka svoji otázkou - "Proč MO?". Bylo to skutečně velmi osobní a živé.

Jsem rád, že se tohoto setkání mohl zúčastnit diakon Maurice - zakladatel MO. Je velmi důležité, že nás vede tím správným směrem a soustřeďuje na podstatu naší spirituality, t.j. úplné odevzdání sebe, našich nejbližších a našich starostí do Božích rukou. Zdá se, že právě to, jestli dokážeme úplně odevzdat všechny naše starosti skrze Ježíše do Božích rukou je to podstatné a důležité, co potřebujeme udělat. Martin měl k tomu v sobotu večer před svým odjezdem krásné svědectví (viz výše).

Úplné odevzdání je totiž ta nejbezpečnější (ne-li jediná) cesta pro nás všechny do nebeského království. Přeji hodně Božích milostí a požehnání pro vás i vaše rodiny.

Petr, Žilina

Důvěřujte mi!

Poselství, které Pán Ježíš svěřil P. Dolindu Ruotolovi

Proč se tak staráte a znepokojujete? Přenechejte mi starost o své záležitosti, a všechno se uklidní. V pravdě vám říkám, že každý úkon opravdové, hluboké a úplné důvěry vyvolá účinek, který požadujete, a obtížná situace se vyřeší.

Důvěřovat mi neznamena se nejprve soužit, bouřit se, zoufat si a pak se teprve obrátit na mě v modlitbě plné neklidu, abych spěchal za vámi. Důvěřovat mi znamená změnit neklid v modlitbu. Důvěřovat mi znamená klidně zavřít oči své duše, odvrátit svou mysl od trápení a odevzdat se mi slovy: „Postarej se o to Ty!“, abych jednal jen já.

V rozporu s důvěrou je starost, zmatek, přemýšlení o důsledcích záležitosti. Je to podobný zmatek, jako když se děti domáhají, aby se matka postarala o jejich záležitosti, a přitom to chtějí zařizovat samy a překážejí tak svými nápady a vrtochy její práci. Zavřete oči a dovolte mi pracovat, zavřete oči a myslte jen na přítomnost a od budoucnosti se odvráťte jako od pokušení. Opřete se o mne a věřte v moji dobrotu, a já vám přísahám při své lásce, že když v takovém postoji řeknete: „Postarej se o to Ty!“, já to zcela zařídím, potěším vás, uklidním a povedu.

A když vás musím zavést do života, který je jiným než ten, v jakém byste se rádi viděli, učím vás, nesu ve své náruči, způsobím, že jste jako děti, které spí v matčině náruči. To, co vás znepokojuje a vytváří vaše utrpení, je vaše rozumování, vaše přemýšlení po svém, vaše nápady a vůle za každou cenu si poradit s tím, co vás trápí.

Co všechno bych neudělal, když se duše ve svých duchovních i hmotných potřebách obrátí na mne a řekne: „Postarej se o to Ty!“, zavře oči a uklidní se! Jen málo milostí obdržíte, když se trápíte a snažíte, abyste je získali; obdržíte jich velice mnoho, když vaše modlitba představuje úplnou důvěru ve mne. V utrpení prosíte, abych konal, ale tak, jak toužíte vy. Obracíte se na mne, ale chcete, abych se přizpůsoboval vám. Nebuďte jako nemocní, kteří prosí lékaře o vyléčení, ale sami mu vše ordinují. Nepostupujte tak, ale modlete se, jak jsem vás naučil v modlitbě Otče náš: „posvěť se jméno Tvé“, to znamená buď veleben v této mojí nouzi; „přijď království Tvé“, to znamená, ať se všechno přičiní o slávu Tvého Království v nás a ve světě; „buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi“, to znamená Ty rozhoduj v této potřebě, urči to, co Ty pokládáš za nejlepší pro náš časný i věčný život.

Jestliže mi opravdu řeknete „Buď vůle Tvá“, což je totožné se slovy „Postarej se o to Ty!“, já přijdu s celou svou všemohoucností a vyřeším i nejobtížnější situace. Když vidíš, že tvoje potíže se zvětšuje, místo aby se zmenšovala, netrap se a zavři oči a řekni mi s důvěrou: „Buď vůle Tvá. Postarej se o to Ty!“ Pravím ti, postarám se o to, vložím se do té záležitosti jako lékař, a dokonce, bude-li třeba, udělám zázrak.

Vidíš, že záležitost se zhoršuje? Neztrácej ducha! Zavři oči a řekni: „Postarej se o to Ty!“ Říkám ti, postarám se o to a není účinnějšího léku než zásah mé milosti. Postarám se o to, jen když zavřeš oči.

Nemůžete spát, všechno chcete zhodnotit, všechno vypátrat, na všechno myslet, a tak důvěřujete lidským silám nebo co horšího důvěřujete jen lidskému zásahu. A to vlastně překáží mým slovům a mému příchodu. Ó, jak toužím po vaší důvěře, abych vám mohl prokázat dobrodiní, a jak mě zarmocuje, když vidím, jak jste pobouřeni.

K tomu vlastně směřuje satan: aby vás pobouřil, aby vás skryl před mým působením a hodil vás na pospas lidskému konání. Proto důvěřujte pouze mně, opřete se o mne, svěřte se mi se vším. Dělán zázraky úměrné vaší důvěře ve mne a nikoliv úměrné vašim starostem.

Když se nacházíte v úplné bídě, vylévám na vás poklady svých milostí. Jestliže máte svoje zásoby, třeba nevelké, a staráte se, abyste je získali, zůstáváte v přirozeném prostoru, a tím se pachtíte za přirozeným průběhem věcí, kterému často překáží satan. Žádný člověk, který uvažuje jen podle lidské logiky, neudělal zázrak. Božským způsobem koná ten, kdo důvěřuje Bohu.

Když vidíš, že tvoje záležitosti se komplikují, řekni se zavřenýma očima: „Ježíši, postarej se o to Ty!“ Tak si počínej ve všech svých potřebách. Počínejte si tak všichni, a uvidíte velké, ustavičné i tiché zázraky. To vám přísahám při své lásce.

Ze spisů sluhy Božího Dolindo Ruotola

Převzato z časopisu Světlo 46/2007